

ГЛАВА II.

ЗА СОВѢТОВАТЕЛЬНЫА.

175-о. Совѣтованіе то не е толико лесно, ако и да сякамы, чи всякъ може да совѣтува други тѣ и да имъ дава умъ. Намѣреніе то не е само да ся виждамы чи думамы нѣщо, но да е и полезно. За то кой то совѣтува треба да има велико знаніе, голѣмъ опытъ за нѣща та, за кои то говори: що то въ сичко то писмо слова та му да еж безпрекословни, и като новоявленни, или незнайни истины за читателя. Треба художественно да си излага совѣтованія та си, за да не ся показва чи совѣтува, ни то да му ся вижда превозходство то; защо колко то лесно совѣтувамы други тѣ, толко на противъ стяга нися душа та, като ны совѣтува другъ. Друго — Споредъ различни тѣ чювствованія и воспытанія, нѣкой, и ако не ся склонява за нѣкое добро, за кое то му даватъ надеждж, но склонява ся, като изложишь противно то зло. Други пакъ, повече то млади тѣ, честолюбиви тѣ, свободни тѣ не тѣрпятъ толко лесно, като имъ забраняшь нѣщо зло, колко то пріемать, като ги подканяшь на противно то добро. Зато треба да гледа челоувѣкъ кого совѣтува, и какви чювствованія има той.

176-о. Мудрый Совѣтникъ совѣтува, и ся показва какъ и той на едно мысли за него предметъ, и ище да ся научи повече. Тѣй треба да совѣтувамы равны тѣ съ насъ, или по' горны тѣ си. А ако совѣтува тѣй нѣкой и по' долны тѣ отъ нѣго, той показва благородіе душевно.